

Baka István

Temesvár után. Az erdőn

Temesvárból részeg strázsa
bámulja erdők gyűrűjét:
városa ujjára vontat,
ki most ülte menyegzőjét.

Fái - tornyok vőlegénye,
kapuk hártáját szakító,
bokrain madarak vére:
rács rozsdájaként rikitó.

Nézi páskumok nyugalmát,
hol karók közt reng pázsit,
nézi városába tartó
árnyak kék banderilláit.

Bennünk buvik a sötétség
alkonyatig, míg kiszállhat,
s Temesváron üt az erdő:
seregekbe dermedt bánat.

Fölöttünk, kéklő levélként,
akasztottak nyelve ring a
fákon. Nézzük - s majd öletni
visszatérünk falvainkba.

Én - amint kiárad vérrel
önnön szivéből a hajnal,
te - amint a vér az éjjel
bemocskolt ingén megalvad.

/1970/

